

EL PORTAL NOU I ELS POBRES DE SEMPTE

El projecte d'endegar l'entrada de l'església va trobant un bon acolliment i sobretot va prenent cos la participació popular. Amb tot, aquest projecte ha inquietat a alguns. Com que es tracta d'una inquietud noble, val la pena de reflexar-la al full. Alguns vénen a dir: "ens escandalitza que us disposeu a fer obres a l'església mentre hi ha qui passa necessitat."

Simplificat així, l'argument impressiona. Sembla acusar-nos de voler negar als necessitats allò que destinem a millorar la parròquia. Com si endreçar la casa i fer caritat fossin incompatibles. I això no és veritat. Hi ha qui endreça i no dóna. Hi ha qui dóna i no endreça. Però també hi ha qui endreça i dóna i qui ni dóna ni endreça. Per tant l'argument és brillant, però coix.

La nostra comunitat s'ha vist forçada a emprendre obres d'emergència i a l'hora ha hagut de ser diligent en el servei dels germans. L'any passat mateix, vàrem fer algunes restauracions i reformes que pujaven diners. Però eren una proporció petita en relació al que la parròquia va destinar als altres. I en l'estat de comptes no hi figurava que portàvem a coll una escola que no ens correspon ni hi figurava tampoc la llar del carrer nou. Aquesta obra extraordinària en favor dels vellets va ser gestada en la comunitat al mateix temps que el portal. Però si l'entrada costarà "un dineral" la llar costa "tres dinerals i mig". Sense exagerar.

Som les persones i no les comunitats les que tenim remordiments o escrúpols, perquè la consciència - bona o mala - primerament és personal. Per això cal no projectar en la comunitat els conflictes no resolts que ens puguin turmentar. Si algú es troba en l'alternativa de donar cinc-centes pessetes mensuals a les obres o als necessitats, l'elecció és òbvia. (Però hom s'admira que en tants anys de no obrir portals hi hagi tants pocs socis de Caritas de cinc-centes pessetes mensuals, per posar un exemple).

L'oportunitat d'una obra com aquesta, és qüestió de proporcions. Qui destina molt a socórrer els altres i reserva poc per a ell, no té perquè viure angoixat. Controlem doncs els nostres sentiments i mirem de ser objectius. Els sentiments desbocats no construeixen. Si hem vençut l'apatia i l'escàndol fàcilment, encara hem de guanyar la batalla a la pusillanimitat i als escrúpols injustificats, perquè no ens ofeguim la iniciativa i l'eficàcia en el servei.

Guardem-nos-en tant com de fer les coses a la baballà.

Ara bé, com que estem molt lluny de l'equilibri, tant de bo sempre que perdem el punt sigui per ganes de servir els més pobres.

